

[Brusvang]

at de buschauffører, der gerne ville køre, heriblandt de tjenestemandsansatte, sagde: vi kan ikke køre under politibeskyttelse, og så blev der altså ikke kørt.

Ved fra de aktionerendes side at vende og dreje bestemmelserne er det altså lykkedes at komme uden om dem, sådan at det bare er en kendsgerning, at resultatet var, at hovedstaden ikke blev trafikbetjent.

Det kan vi ikke være tilfredse med i folketinget, og jeg mener heller ikke, at regeringen kan være tilfreds hermed, og jeg mener, at med en lille smule mere initiativ fra regeringens side i denne sag kunne der være givet sådanne forholdsordrer til politiet, at den situation ikke var opstået. Den opstod jo kun, fordi brydningen af blokaden ikke var effektiv.

Så var der visse episoder, hvor jeg mener at forholdene var betydelig mere grelle. Jeg tænker på de episoder på Rådhuspladsen, hvor der ikke bare var tale om, at man hindrede nogle busser i at køre ud, men hvor man mødte mandstærkt op og stillede sig foran busser, der var i rute. Derved kommer man ind på straffelovsbestemmelser, der er meget mere alvorlige, for det er klart, at den forstyrrelse af trafikken, der sker ved, at nogle busser ikke kører ud, kan være ubehagelig nok for samfundet, men folk kommer vel ikke ligefrem i livsfare derved. Hvis man derimod gør det, som rent faktisk skete, at man møder op 100 mand på Rådhuspladsen og standser alle busser, så HT må til at improvisere og sende de busser, hvis chauffører i øvrigt var villige til at køre, uden om Rådhuspladsen på improviserede linjer, muligvis imod den ensrettede trafik, hvad ved jeg, så er det klart, at der direkte opstår et sikkerhedsproblem, og så er vi ovre i nogle helt andre og langt skrappe straffelovsbestemmelser.

Min sidste bemærkning om dette med de fysiske blokader skal blot være at fastslå, at vi ikke mener, der er behov for et yderligere lovinitiativ, det er egentlig heller ikke nødvendigt med flere cirkulærer, men når sådanne situationer opstår, og når regeringen ligesom vi andre er vidne til, at nu lykkedes det altså de andre at smutte udenom og igen ved en fortolkning osv. at modvirke disse bestemmelseres hensigt, så må regeringen med en udtalelse eller en tilkendegivelse over for befolkningen give klart udtryk for, at regerin-

gen ønsker loven og lovens ord og lovens bogstav respekteret. Vi har dog mange andre situationer, hvor en statsminister eller en justitsminister føler sig kaldet til over for befolkningen at tilkendegive nogle vurderinger og nogle synspunkter. Her var netop en situation, hvor vi i hvert fald fra mit partis side meget gerne havde set, at regeringen havde gjort det.

Birte Weiss (S):

Det er vist ikke nogen hemmelighed, at centrum-demokraterne og socialdemokratiet ser noget forskelligt på udviklingen på arbejdsmarkedet, og det er allerede kommet frem i de noget forskellige nuancer i centrum-demokraternes forespørgsel og i statsministerens besvarelse. Men jeg vil nu alligevel for en ordens skyld starte med at kommentere forespørgslens ordvalg.

Centrum-demokraterne taler i forespørgslen om vilde strejker, de taler om misbrug af adgangen til faglige møder. De udtrykker derefter en foruroligelse over deres antal, deres omfang og deres karakter, og så opfordrer de statsministeren til at skærpe reglerne for ulovlig fysisk blokade, i hvert fald indrekte. Jeg forstod på det, hr. Brusvang netop sagde, at så bogstaveligt skulle det måske alligevel ikke tages, men så må man vist spørge sig selv, hvad formålet med denne forespørgsel egentlig er.

Vi mener ikke i socialdemokratiet, at der er baggrund for denne dybe bekymring. Vi føler os heller ikke særlig overbevist om, at der skulle være en voksende vildskab hos lønmodtagerne, og vi vil gerne opfordre til en noget større varsomhed, når man skal bedømme, hvad der er brug og hvad der er misbrug af adgangen til at holde faglige møder.

Jeg vil gerne minde om, at Danmark er kendt for at være et land med et usædvanlig stabilt arbejdsmarked. Det hænger sikkert sammen både med vores demokratiske traditioner og med den kendsgerning, at den arbejdsretlige lovgivning og den tradition, der har udviklet sig på det område, er sket på basis af regler, som arbejdsmarkedets parter selv har aftalt indbyrdes.

Jeg vil godt sige, at sammenlignet med de lande, der ligesom Danmark har følt sig nødsaget til at gennemføre en stram indkomstpo-